

§ 1. Akademii Lekarskiej w Bytomiu nadaje się nazwę: „Śląska Akademia Lekarska imienia Ludwika Waryńskiego“.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Minister Zdrowia: T. Michejda

Minister Oświaty: St. Skrzyszewski

453

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 1 października 1949 r.

w sprawie wygasania i cofania koncesji na prowadzenie garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 250) zarządza się w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, co następuje:

§ 1. Koncesja udzielona na podstawie art. 1 i 2 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 250):

1) wygasa w przypadku:

- a) upływu terminu ważności koncesji,
- b) zrzeczenia się koncesji przez koncesjonariusza,
- c) pozbycia się przez koncesjonariusza przedsiębiorstwa objętego koncesją lub przekazania go do prowadzenia osobie trzeciej;

2) może być cofnięta w przypadku:

- a) niedotrzymania któregokolwiek z warunków zawartych w dokumencie koncesyjnym,
- b) nieuruchomienia bez uzasadnionej przyczyny koncesjonowanego przedsiębiorstwa w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia dokumentu koncesyjnego albo nieuzasadnionego wstrzymania ruchu przedsiębiorstwa przez okres 1 miesiąca,
- c) nieustanowienia w terminie zastępcy posiadającego ustawowe warunki samoistnego prowadzenia danego przemysłu (odpowiedzialnego kierownika), jeżeli koncesjonariuszem jest osoba prawna lub osoba nie posiadająca pełnej zdolności do działań prawnych, albo jeżeli przedsiębiorstwo objęte koncesją prowadzone jest na rachunek spadkobierców w myśl art. 40 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468) lub na rachunek masy upadłości albo spadku nieobjętego,
- d) uznania koncesjonariusza winnym przestępstwa w trybie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) z późniejszymi zmianami,
- e) utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych orzeczonej prawomocnym wyro-

kiem sądowym za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub z innych niskich pobudek,

- f) prawomocnego skazania koncesjonariusza za występki skarbowy popełniony z winy umyślnej, jeżeli występki ten popełniony został w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa objętego koncesją,
- g) stwierdzonego przez władzę skarbową zalegania koncesjonariusza z zapłatą wymierzonego ostatecznie w administracyjnym toku instancji podatku, pozostającego w związku z prowadzeniem danego przedsiębiorstwa, przez okres dłuższy niż 6 miesięcy.

§ 2. Przepisy § 1 pkt 2 lit. d), e), f) i g) stosuje się także wówczas, gdy czynów tam oznaczonych dopuścił się spółnik jawny spółki posiadającej koncesję, członek zarządu osoby prawnej będącej koncesjonariuszem albo ustanowiony zastępca (odpowiedzialny kierownik przedsiębiorstwa).

§ 3. W razie śmierci koncesjonariusza koncesja nie wygasa w przypadkach określonych w art. 40 prawa przemysłowego.

§ 4. W przypadku wygaśnięcia koncesji właściwa władza wyda zarządzenie niezwłocznego zamknięcia zakładu przemysłowego.

W przypadku cofnięcia koncesji właściwa władza zarządzi zamknięcie zakładu przemysłowego w oznaczonym terminie, który nie może być krótszy niż 1 miesiąc i dłuższy niż 3 miesiące od daty doręczenia zarządzenia.

§ 5. W razie śmierci odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa (§ 1 pkt 2) lit. c) albo utraty przez niego zdolności do działań prawnych lub uznania go przez właściwe władze za nieodpowiedniego, ustanowienie zastępcy powinno być zakomunikowane właściwej władzy w terminie dwu tygodni licząc od dnia śmierci poprzednika lub wydania prawomocnego orzeczenia sądowego o utracie zdolności do działań prawnych albo od dnia doręczenia koncesjonariuszowi decyzji właściwej władzy o uznaniu odpowiedzialnego kierownika za nieodpowiedniego.

§ 6. Władzą właściwą w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest Minister Przemysłu Lekkiego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Przemysłu Lekkiego: *E. Stawiński*

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *H. Minc*

454

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 29 października 1949 r.

w sprawie rejestracji fachowych pracowników służby zdrowia oraz zezwoleń na przekroczenie normy ilościowej.

Na podstawie art. 25 ust. 2, art. 26 i 28 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Użyte w dalszych przepisach rozporządzenia określenie „normy“ oznacza normy ilościowe lekarzy dopuszczonych do wykonywania praktyki w poszczególnych miejscowościach lub okręgach, ustalone na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434).

2. Użyte w dalszych przepisach rozporządzenia określenie „wykaz“ oznacza wykaz lekarzy uprawnionych do wykonywania praktyki w poszczególnych miejscowościach lub okręgach.

§ 2. Rejestrację lekarzy uprawnionych do wykonywania praktyki lekarskiej prowadzi wojewódzka władza administracji ogólnej (służby zdrowia). W tym celu władza prowadzi wykaz według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia.

§ 3. Lekarz, obierający miejsce wykonywania praktyki lekarskiej, zgłasza właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej (służby zdrowia) miejscowość, w której zamierza wykonywać praktykę i przedstawia dowody, stwierdzające, że w myśl odpowiednich przepisów:

- 1) odpowiada warunkom, wymaganym do uzyskania prawa stałego wykonywania praktyki, lub że
- 2) zostało mu przyznane prawo czasowego wykonywania praktyki.

§ 4. 1. Lekarzy, przedstawiających dowody przewidziane w § 3, wojewódzka władza administracji ogólnej (służby zdrowia) wpisuje do wykazu, jeżeli nie zachodzi przypadek określony w § 5 ust. 1 lub w § 6.

2. Lekarzowi wpisanemu do wykazu władza wydaje zaświadczenie o uprawnieniu do stałego bądź czasowego wykonywania praktyki lekarskiej we wskazanej w zgłoszeniu miejscowości lub okręgu. Zaświadczenie powinno wskazywać termin rozpoczęcia praktyki.

3. O wydaniu zaświadczenia (ust. 2) wojewódzka władza administracji ogólnej (służby zdrowia) zawiadamia właściwą powiatową władzę administracji ogólnej (służby zdrowia).

§ 5. 1. Jeżeli w zgłoszonej miejscowości lub okręgu, w którym miejscowość ta jest położona, normy są już wypełnione, wojewódzka władza administracji ogólnej (służby zdrowia) zawiadamia o tym lekarza, wskazując równocześnie miejscowości na obszarze podległym tejże władzy, w których normy ilościowe nie zostały ustalone bądź nie są wypełnione.

2. Jeżeli lekarz wybierze wskazaną miejscowość (okręg), władza postąpi w sposób przewidziany w § 4.

§ 6. 1. Jeżeli w miejscowości (okręgu), w której norma została ustalona i wypełniona, liczba lekarzy spadnie następnie poniżej normy, wojewódzka władza administracji ogólnej (służby zdrowia) zamieszcza w czasopiśmie, wskazanym przez Ministra Zdrowia, ogłoszenie, w którym wzywa lekarzy w terminie nie krótszym niż miesięcznym do zgłoszenia zamiaru osiedlenia się w tej miejscowości.

2. 1) W przypadku, jeśli liczba zgłoszeń nie przekracza liczby potrzebnej do wypełnienia normy — władza postępuje zgodnie z § 4;

2) w przypadku, jeżeli liczba zgłoszeń przekracza liczbę potrzebną do wypełnienia normy, władza wpisuje do wykazu odpowiednią liczbę lekarzy, uwzględniając ich specjalność, dorobek naukowy, stosunki rodzinne bądź inne ważne okoliczności;

3) w stosunku do lekarzy, których zgłoszenia nie zostają uwzględnione, władza postępuje w myśl § 5.

§ 7. 1. Zezwoleń na przekroczenie normy dla celów dokształcania się lub z innych ważnych względów publicznych udziela lekarzom Minister Zdrowia.

2. W zezwoleniach dla celów dokształcania się określony będzie czasokres, na który zezwolenie wydano. Zezwolenia z innych ważnych względów publicznych mogą być wydawane na czas nieoznaczony.

3. Minister Zdrowia udziela zezwolenia przewidzianego w ust. 1 pod warunkiem podjęcia pracy, określonej w zezwoleniu.

§ 8. 1. Lekarze ubiegający się o zezwolenie przewidziane w § 7 powinni przedstawić dowody, stwierdzające istotną potrzebę osiedlenia się w danej miejscowości.

2. Podania o zezwolenie wnosi się do właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej (służby zdrowia), która przedstawia je wraz ze swoim wnioskiem Ministrowi Zdrowia po uprzednim zasięgnięciu w mia-